

פרשת ויקרא

או נפש אשר תגע בכל דבר טמא... ונעלם ממנו והוא טמא ואשם. או כי יגע בטמאת אדם לכל טמאתו אשר יטמא בה ונעלם ממנו והוא ידע ואשם (ה, ב-ג)

כתוב פעמים "**ונעלם**", ודורשת הגמרא (שבועות יד ע"ב), שבא הכתוב לחייב על העלם טומאה [ששכח שהדבר טמא] ועל העלם מקדש [ששכח שנמצא במקדש].

והדבר מוזר לכאורה - תמה הרב אלישיב שליט"א [בספר "דברי אגדה"]: היתכן? אדם עומד בבית המקדש, במקום האופף את כל הנכנס לשם גלי קדושה וטהרה, שהלא כמה וכמה גדרים הוקבעו בטרם בואו אל הקדש, וכאשר כבר נכנס פנימה, מה נהדר היה המראה, אפשר היה למשש קדושה מלא חפנים; והנה עומד שם אדם ושוכח בכלל שהוא נמצא במקום קדוש?!

אמנם, אומר הרב אלישיב, יתכן והגורם לכך הוא ההרגל! עד כדי כך גדול כוחו של ההרגל, שההמצאות בבית המקדש - או בבית המדרש - אינה עושה עליו שום רושם, והוא חש כנמצא בביתו הפרטי, וכמו שאמרו חז"ל (סנהדרין נב ע"ב): "למה תלמיד חכם דומה לפני עם הארץ?"

בתחילה דומה לקיתון של זהב, סיפר הימנו - דומה לקיתון של כסף, נהנה ממנו - דומה לקיתון של חרס, כיון שנשבר - שוב אין לו תקנה".

כן הוא בכל דבר שבקדושה, אם האדם אינו מתאמץ להרגיש את ה"דיוטגמא החדשה", הרי יתרגל בו פעם ופעמים עד שנעשה עליו כקיתון של חרס. זו היתה בקשתו של דוד המלך: "**שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו**", כלומר, על ידי "**שבתי בבית ה' כל ימי חיי**", שאהיה כל כך הרבה זמן בבית ה', עלול להחלש ההרגש שלי שהנני נמצא בבית ה', ולכן מבקש אני "**ולבקר בהיכלו**" - שלא אתרגל לשהותי שם ובכל פעם ארגיש כאלו זה הביקור הראשון שלי בבית ה'.

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א